

skal ikke rippe op i den lange Række af Anledninger til Stridigheder paa dette Punkt, men kun ganske kort minde om, at denne Afgørelse ikke er kommen til at foreligge i Rigsdagen, men at Sagen er bleven afgjort udenfor Rigsdagen. Man har altsaa derved optaget en ny Forsvarsplan for Landet, baseret paa det Moment: Kjøbenhavns Befæstning, som har mødt saa stærk Modstand her i Ringet. Naar man saaledes fra Højres og Regeringens Side har forladt Standpunktet fra 1867, saaledes som det blev hyderligere stadfæstet i 1880, er det naturligt, at man fra vor Side, og jeg siger ogsaa særlig jeg fra min Side, ikke kan føle sig bunden ved den Afgørelse, der den Gang forefaldt med Hensyn til Hærorganisationsspørgsmaalet, altsaa ikke til Hærovtillæget af 1880, idet det nemlig hvilede paa Forudsætninger om Bevarelsen af den gamle Forsvarsordning, som vi havde den fra 1867. Naar Spørgsmaalet om en Hærorganisation optages til fornøjet Behandling fra Grunden af, vil det være naturligt, at man fra vor Side vender tilbage til det Standpunkt, som Folketinget havde hændet indtil 1880. Den sidste Afstemning her i Folketinget foretog sig da i Forhandlingerne fra 1876. Jeg skal henvise ærede Medlemmer til Indholdet af det da foreliggende Forslag og skal kun ganske kortelig antyde Hovedtrækkene deraf. Det hvilede paa en Ordning, der gik ud paa Dannelsen af 21 Liniebatailloner og 21 Forstærkningsbatailloner. De erindre, at efter Hærløven af 1867 skulde der være 21 Liniebatailloner, 10 Reserverebatailloner og 10 Forstærkningsbatailloner. Striden drejede sig den Gang om, hvilken Ordning der skulde gives de 10 Reserverebatailloner. Folketingets gamle Standpunkt — jeg taler ikke om dets oprindelige Standpunkt, thi jeg vil ikke gaa altfor dybt ind paa den Stilling, som Folketinget i denne Henseende har indtaget, og hvor der ogsaa har været et andet Standpunkt, men — Folketingets Standpunkt i 1876 var, at Reserverebataillonerne skulde gaa over til at blive Forstærkningsbatailloner, medens man paa den anden Side vilde give disse Forstærkningsbatailloner en noget stærkere Organisation, end de for Jæblikket have. Derimod holdt man fra Højres Side jo paa, at Reserverebataillonerne blev gjort til Liniebatailloner, og de ærede Herrer vide, at det blev Indholdet af Loven af 1880. Det er Hovedtrækkene. De andre Vaabens Organisation skal jeg ikke her komme dybere ind paa, der er jo ikke her Anledning til at fordybe sig meget i Enkeltheder. Men ved Siden af dette Hovedtræk af Ordningen hvilede Folketingets

Forslag paa en Beregning af Udgifterne til det samlede Landforsvar, som udgjorde et Beløb af 7 Mill. Kr., deraf dog undtagne de Summer, som under samtlige tidligere Hærløvsforhandlinger ere blevne holdte uden for Beregningen, idet de nemlig ikke ville berøres af Organisationen paa det ene eller andet Punkt, nemlig selve Krigsministeriets Ordning, den topografiske Afdeling og forskellige mindre Beløb, der udgjorde et Beløb af noget som 300,000 Kr. — jeg huster ikke Tallet saa nøje. Men uden for dette vare Udgifterne altsaa den Gang beregnede til 7 Mill. Kr., og jeg erindrer ogsaa, at den Beregning den Gang blev stadfæstet af den daværende Krigsminister, at den hvilede paa rigtige Forudsætninger og i alt væsentligt vilde staa til.

Naar ærede Medlemmer nu ville spørge mig, hvorfra man tog denne Ordning saa vel som den finansielle Beregning, skal jeg erindre om, at det var saa langt fra noget, der oprandt i vore Tanker og Hoveder paa dette Tidspunkt, at det tværtimod var den Indstilling, som forelaa fra den store Forsvarskommission i 1866, som bestod dels af de højeste militære Spidser, dels af ledende Rigsdagsmænd og Finansmænd. Den store Forsvarskommission af 1866, som vist bestod af 19 Medlemmer, hvoraf 10 militære og 9 Politikere og Finansmænd, var ikke fuldstændig enig, idet der var et Mindretal i denne Kommission, som ikke vilde gaa fuldt saa vidt som Flertallet, men mente, at man kunde blive staaende ved et noget mindre Beløb i Udgifterne til Hærorrdningen — saa vidt jeg erindrer, var det indtil $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., Mindretallet vilde gaa. Flertallet indstillede derimod en Ordning, hvilende paa 21 Liniebatailloner og 21 Forstærkningsbatailloner, hvoraf dog Halvdelen var forholdsvis svagt organiseret, med en samlet Udgift til Beløb af ca. 7 Mill. Kr. Det var det Standpunkt, Folketinget den Gang stillede sig paa, og det vil erkendes, at vi da havde en fuldt forvarlig Sagtyndighed at bygge paa, naar vi stillede os paa Standpunkt af Forsvarskommissionens Flertals Forslag.

Naar man nu vil spørge mig, om dette Forslag kunde ventes optaget den Dag i Dag hvilende paa den samme beregnede Udgift, saa skal jeg straks gøre opmærksom paa, at det kan det ikke. Der er jo forskellige Momenter, som ere under stadig Udvikling, først og fremmest Befolkningens Antal, idet nemlig den hele Ordning hviler paa den almindelige Værnepligt, og altsaa ved det stigende Antal Rekrutter. Naar for Naar vil blive dyrere. Der er